

Plana Jove

Plana Jove

«desenfadada» sempre vol ésser alegre, però a voltes canta també un tipus de cançó més, podríem dir-ne, trista («blues»), però molt melodiosa i fàcil d'agafar, com per exemple aquella cançó que diu «de quin color és la pell de Déu...», etc.

L'escenari, sempre ben il·luminat, amb jocs de llums que, sense ésser com una discoteca, estan molt bé. Quan ballen, a més que ho fan molt bé, fan un posat com si «ho sentissin» que no sé si és que de veritat ho senten o és que ho fan per a «conquistar-nos».

Josep Alerm

A Montserrat a peu

El dissabte dia 18 de novembre tingué lloc l'anada a Montserrat a peu, que cada any es fa organitzada per en Pere Bau, «En Tabaquet», que molta gent coneix i que, segons ens digué ell, ja hi ha anat 22 vegades, i espera poder-hi anar moltes més.

La sortida, com estava previst, fou a la 1 de la nit; des de la «Font de Sant Joan», camí de la Font d'Abril i cap a la carretera de Caldes, on en arribar-hi ja férem la primera parada, doncs calia agafar-s'ho amb tranquil·litat perquè encara ens en quedava «un bon tros». Uns minuts més tard, reemprenem la marxa, fins a Sentmenat; en aquest tros de camí tinguérem ocasió de fer-nos passar el fred, encara que ensopegàrem una nit d'una temperatura molt bona.

Sentmenat - Castellar (7 Kms.): Potser aquest tros és el més avorrit de tot el camí, ja que no vàrem trobar a ningú per la carretera. Sort tinguérem d'en «Tabaquet» que ens explicà algun «xisto», i ens va fer passar la son. A Castellar hi arribàrem a les 4'30, i paràrem uns 20 minuts.

Castellar - Terrassa (11 Kms.): Segons en Pere Bau, anàvem una mica més tard que les altres vegades, volia dir que teníem de caminar més depressa. Arribàrem a Terrassa a les 6'30 del matí; i estiguérem fins a dos quarts de 8, temps per a desdejunar y comprar el dinar.

Terrassa - Vacarises: A la sortida de Terrassa, per fi deixàrem la carretera

i agafàrem la dreuera. Poc abans de Sant Miquel de Contreres esmorzàvem, doncs hi havia força gana A les 2 de la tarda arribàrem a Vacarises, on hi dinàrem.

Vacarises - Monistrol - Montserrat: A les 3'30 sortírem de Vacarises i arribàvem a Monistrol a dos quarts de cinc de la tarda; allà hi férem una breu parada, 10 minuts més tard començàrem com aquell qui diu, «l'esprint final», doncs al cap d'amunt de la pujada ja hi teníem «Montserrat». Per fi, a tres quarts de sis, arribàvem tots a la Plaça del Monestir.

Al cap de poca estona arribaren els de les bicicletes; en aquesta ocasió només eren dos, però entre ells i nosaltres set, ja fórem nou: Pere Bau, Josep Viñeta, Francesc Brossa, Narcís Prim, Josep Jiménez, Francesc Dan-tí i el que suscriu, Pere Durán. En Lluís Galobart i l'Humbert Batlles eren els de la bicicleta.

Fins aquí un petit resum d'una excursió a Montserrat. Només cal dir, que a tots ens quedaren moltes ganes de tornar-hi l'any que ve, i que esperem una més nombrosa participació de joves del nostre poble.

Doncs fins l'any que ve, si Déu vol. ¡Us hi esperem!

P. D. V.

Del tradicional «pesebre» al árbol de Navidad

Yo no diría que el tradicional «Pesebre», «Nacimiento», «Portal» o «Belén», como quieran ustedes llamarlo, donde el mundo cristiano ha venido reflejando en arte emotivo la venida del Niño Dios, se esté perdiendo; pero que el pagano árbol de Navidad tanto en nuestros hogares como en las vías de las grandes ciudades españolas va marginándolo, eso sí que es cierto.

La tradición del «Belén», vino sin duda por corrientes que procedían de Oriente y se extendió por el Mediterráneo. Fue Italia el primer país que adoptó esta bellísima forma representativa del acontecimiento más hermoso que ha conocido la humanidad. Luego en España tomó arraigo, y el arte pesebrista constituyó las mas excelsa exteriorización de rendir gloria al Re-

cién Nacido que tuvo por cuna la humildad de un mísero establo.

Todas las regiones españolas representaron el Advenimiento según las costumbres, atavíos e idiosincrasia de sus gentes. La catalana, con sus payeses con barretina tipos de la vida rural de las vertientes del Pirineo con dos centros destacados: Olot y Barcelona; Murcia con sus figuritas representando al tipo de su huerto; Inca y Manacor con sus payeses acudiendo al molino que gira sus aspas como símbolo del trabajo; Andalucía con sus vendedores de boquerones y el labriego que se dirige al cortijo; en Castilla, Vascongadas... Todas las regiones en sublime ofrenda al Rey de aquella sublime y enternecedora humildad.

Hoy el árbol de Navidad, va desplazando la hermosa tradición. Muchos hogares cristianos españoles han sustituido esa bella remembranza por el pagano árbol donde guirnaldas y luminarias en decorativo festón suplen al arcaico pesebre.

El árbol de Navidad, no deja de ser un luminoso elemento decorativo. Pero le falta color, esa irradiación sublime del Belén en el que Jesús nos da una lección de humildad que trasciende a todas las escalas sociales y que en esos días navideños, identificados con ese amor que enaltece la pobreza, los seres vivientes, acuden en multitudinaria adoración a ofrecerle cuanto poseen. Donde el otorgamiento no es cualificable y tanto vale su gloria lo que ofrece el rico, simbolizado en los Reyes Magos, como lo que ofrece el pobre identificado en pastores y labriegos.

Hasta los irracionales rinden su tributo y aliento. Todo el Universo canta su Gloria en las Alturas y pide la Paz entre los hombres de buena voluntad.

¡Qué pena que la memoria humana venga olvidando en el discurrir de los siglos la razón por la que vino a estar entre nosotros, a nuestra imagen y semejanza.

J. DEUPI

LIBRERIA CARBÓ
Anselmo Clavé, 36 Teléf. 270 04 32

GRANOLLERS

CAMISERIA

SASTRERIA

RIERA

ANTIGUA CASA BALDUFAS

Plaza de las Ollas, 18

Tel. 870 05 27

GRANOLLERS